

Ze života farnosti

Svatodušní nověna se konala od 6. do 14. května. Setkávání k modlitbám za dary Ducha svatého probíhala každý večer v kostele i v Arše. Vyvrcholením nověny byl sobotní večer v Arše, kdy jsme slavili vigílii seslání Ducha svatého.

Bohoslovci olomouckého semináře připravili na sobotu 14. května ministrantský den v olomouckém semináři. Z naší farnosti se zúčastnilo 12 ministrantů.

Poutní mši svatou u kaple sv. Jana Nepomuckého v Rozdrojovicích jsme letos slavili v neděli 15. května.

**V naději společenství
Božího lidu se s námi
rozloučili:**

27. 4. Hermína Jílková
17. 6. Vlasta Navrátilová

První svaté přijímání

*V neděli 22. května
přistoupilo k I. sv. přijímání
5 dětí z Rozdrojovic:*

Eva Dvořáčková
Kristýna Jedličková
Jana Karbanová
Veronika Kučerová
Markéta Šťastná

**Svátost biřmování
přijali:**

*V neděli 15. května v 9 hod. na
Petrově otec biskup udělil svátost
biřmování také 13 mladým lidem
z naší farnosti:*

Pavel Borský
Marie Cajzlová
Lucie Juráčková
Michaela Jureková
Karel Kašpárek
Marcela Lehotská
Martina Nováková
Tomáš Ruprecht
Kateřina Sychrová
Lenka Ševčíková
Eva Špačková
Markéta Venyšová
Marie Zámečnicková

**Věrnou lásku si
přisahal:**

23. 4. David Veselka
a Elena Prudková

**Z vody a z Ducha
svatého se narodili:**

20. 3. Kamila Anežka Hloušková
3. 4. Tomáš Benedikt Suchý
17. 4. Ondřej Martin Juránek

Setkání

Bystrc, červenec 2005

František Saleský

LOUTNA

Když se nám stane, že klesneme a upadneme
protože na nás nečekaně zaútočí naše
sebeláska nebo naše vášně,
padněme před Pánem na kolena hned,
jakmile je to možné.

V duchu důvěry a pokory řekněme:
*"Milosrdenství, Pane, protože jsem
slabý!"*

Pokojně a klidně povstaňme
a znovu navažme nit své lásky,
pak pokračujme v započatém díle.
Když zaslechneme nějakou
disharmonii,
není třeba zpřetrhat struny ani odložit
loutnu.

Musíme se zaposlouchat, abychom
zjistili,
odkud ten falešný tón vychází,
a jemně napnout nebo uvolnit strunu,
jak si to žádá umění

Proč tak stojíte a hledíte k nebi?

Homilie otce Josefa Kolářka, kterou pronesl v neděli 8. května 2005 v Bystrci

Proč tak stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl vzat od vás do nebe, přijde zase právě tak, jak jste ho viděli, že odchází do nebe“ (Sk, 1,11)

2. dubna nebeský Otec povolal Jana Pavla II. K sobě.

Hlavní celebrant pohřební mše svaté, kardinál Ratzinger, zakončil svou homilií prorockými slovy: „pro nás všechny zůstane nezapomenutelné, jak se na tuto poslední velikonoční neděli svého života Svatý Otec, poznamenaný utrpením, naposled objevil v okně svého paláce a naposled udělil požehnání „Urbi et Orbi“. *Můžeme si být jisti, že náš milovaný papež nyní stojí v okně Otcova domu, vidí nás a žehná. Ano, Svatý Otec žehná nám. My svěříjeme tvou drahou duši Matce Boží, tvé Matce, která tě vedla každý den a nyní tě povede do věčné slávy svého Syna, Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.*

19. dubna jsme pak slyšeli „Habemus papam“ z úst kardinála protojáhna Mediny Esteveze, který sebou mírně trhnul, když následoval výbuch nadšení na svatopetrském náměstí. Pak už ne, i když jásot a potlesk sílil jako dravý příboj při oznamování jména Josef Ratzinger.

Jen svátečně zářivý úsměv doprovázel jeho poslední trumf: „který si dal jméno **Benedikt XVI**“.

Týž večer ve velmi sledovaném pořadu „Porta a porta“ moderátora Bruna Vespy kardinál –žurnalista Ersilio Tonini nasvítíl atmosféru konklave svědectvím kardinála Pomy z roku 1978, kdy byl zvolen Jan Pavel II. Po třetím skrutiniu byla delší přestávka. Zašel tedy do kaple a tam našel kardinála Wojtylu, který jen polohlasně opakoval: „Povero Wojtyla“. Nerozuměl tomu a ptal se ho: „Je vám zle, Eminence? Máte nějaké bolesti?“ – Krakovský arcibiskup tiše dodal: „Ubohý Wojtyla, jak bude muset trpět.“ To je jeden motiv z předešlého požehnaného pontifikátu Jana Pavla II.

25. dubna poznali krajané Benedikta XVI. jeho smysl pro humor. Přišel téměř s půlhodinovým zpožděním. Omlouval se ekumenickým setkáním s představiteli všech církví a zástupci různých náboženství světa. Každý mu chtěl něco říci, a tak to trvalo déle. Komentoval to postřehem: „Němci jsou pověstní svou přesností. Zdá se, že už jsem hodně poitalštěn.“ Ale pak se jeho krajané z Bavorska dočkali lahůdky: „Když mi průběh hlasování v konklave naznačoval, že by gilovina mohla padnout na mne, chytaly mě závratě. Myslel jsem si, že jsem své životní dílo vykonal a že mohu doufat v klidné ukončení svých dní.

jš

Některé závěry z práce pracovních skupin:

⇒ Bylo by dobře, kdyby každý člen farnosti si byl vědom sounáležitosti s určitou farní skupinou

⇒ Farnost by měla držet pospolu, být aktivní navenek, ukazovat pěkné vztahy jako příklad společnosti. Uvnitř dávat prostor vanutí Ducha svatého a na 1. místě oslavovat Boha

⇒ Kněz potřebuje zpětnou vazbu od farníků. Je velmi ochuzen, pokud ji nemá. Může ji zprostředkovat pastorační rada.

Dalším bodem konference byla panelová diskuze, kde byly odpovězeny dotazy k některým problémům. Závěrečný den byly představeny možnosti různých programů ve farnosti, jako např. farní den, farní kalendář, farní kavárna a programy pro farnosti od diecézních center. K dispozici je centrum pro rodinu a soc. péči, Diecézní centrum mládeže, Katechetické centrum, Pastorační středisko, a Centrum laických aktivit. Ke všem programům jsme obdrželi dokumentační materiál, který je možné zapůjčit.

Konference byla zakončena mší svatou, kterou slavil otec biskup V.

Cikrle spolu se všemi přítomnými kněžími.

Každý účastník si jistě položil otázku týkající se jeho farnosti. Jaká je naše farnost? Nejsme na tom špatně, ale podle mého názoru rezervy máme příliš velké na to, abychom mohli být spokojeni. Uspěchanost dnešní doby se negativně promítá do vztahů, ale neměli bychom přechovávat přežitky totality, kdy jsme se uzavírali jen mezi nejbližší. Zkuste přijít v nedalekém Rakousku do restaurace sami a sednout si tam. Za chvíli vás požádá nejbližší soused, abyste si k němu přisedl. Tak bývalo ve Vídni vždy. Kruhy před našim kostelem jsou často tak hermeticky uzavřené, že do nich nikoho dalšího nepustíme. Co tak někoho úplně cizího? Často nereagujeme na pozdrav ani od vlastních farníků pro vášnivě rozhovory.

Nejsm kompetentní, abych posuzoval odborně úroveň konference. Mně se ale velmi líbila. Už ovzduší tam připomínalo setkání našich lepších já, jak říkal dr. Zeman. Velmi pěkné prostředí k diskuzím s příhodnou a inspirující propagací na chodbách před konferenčním sálem, radostní účastníci-farníci a přednášející s nasazením. To byl předpoklad jejího úspěchu, který byl podle mne splněn.

A. König

Měla by být trochu uzavřená, aby neztratila vlastní identitu. Ale také dostatečně otevřená pro všechny a v tom je její síla. Má mít charakter jako rodina se širokým příbuzenstvím, kde se děje život, šíří a prohlubuje evangelium.

L.Kolek z Brna hovořil o nových hnutích v církvi. Zdůraznil známou jednoduchou pravdu – posuzovat všechno podle ovoce. Církev nové struktury přijala. Protože však činnost těchto hnutí, přesahuje rámec farností, dochází často k nepochopení. Vyzval nás k větší toleranci, pochopení a vzájemnému respektu.

Přednášeli na konferenci i hosté ze zahraničí?

Ano, byli tři. Dr. Petr Slouk z Institutu pro pastorální teologii Vídeňské univerzity analyzoval tzv. obnovu farností. K praktickým podnětům této obnovy patří i průzkum potřeb a přání a podpora při zakládání a činnosti farních rad. Generální sekretář diecézní synody banskobystrické diecéze ThDr M. Bublinec nám referoval o práci této synody ve vztahu k farnostem. Profesor kanonického práva Dr. Thomas Schüller z německé diecéze Limburg nás seznámil se synodálním řádem v tomto biskupství.

A co konkrétní situace v naší diecézi a v našich farnostech?

Na toto téma přednesl velmi zajímavý referát mons. J. Mikulášek. Zhodnotil vývoj naší diecéze i s výhledem do budoucna. Doporučil aktivnější využívání služeb všech diecézních center, které mohou farnostem v jejich práci výrazně pomáhat.

Určitým vrcholem konference byla práce v pracovních skupinách. Program byl bohatý a náročný. Ve skupinách bylo průměrně 16 osob. V naší skupině se sešly četné velké osobnosti z farností, např. otec Bedřich Provazník, P. Kilián, P. Aleš Opatrný a mnoho dalších. Vysoká úroveň diskuze tomu pak odpovídala. Příklady doporučených problémových otázek:

- Kdy jsem se radoval z pomoci, která přišla skrze farní společenství?
- Kde vidím rezervy v životě mé farnosti?
- Jak žije naše farnost mimo liturgii?
- Jaká je spolupráce s diecézním centrem?
- Co vyplývá z přednesených témat pro konkrétní život naší farnosti?
- Jaké jsou zkušenosti z práce farních rad?

S hlubokým přesvědčením jsem říkal Pánu: „Nedělej mi to! Máš přece mladší a lepší, kteří se budou moci pustit se zcela jinačím nadšením a silou do tohoto velkého úkolu.“ A tu mě velmi pohnul dopis, který mi napsal jeden spolubratr kardinál. Připomínal mně, že jsem homilii mše sv. za zesnulého Jana Pavla II. postavil na Ježíšových slovech k Petrovi: „**Následuj mě!**“ A pak že jsem dovozoval, jak Karol Wojtyla vždy znovu dostával od Pána výzvu a vždy znovu se musel vzdát mnohého a říci prostě: „Ano, já tě budu následovat, i když mě vedeš, kam jsem nechtěl.“ A ten spolubratr kardinál mi psal: „Neodmítej! Buď poslušný, jak jsi to prohlásil o zesnulém papeži.“ To mi padlo do srdce. Cesty Páně nejsou pohodlné, ale vždyť my také nejsme stvořeni pro pohodlí, nýbrž pro to, co je velké a dobré. A tak mi nakonec nezbylo nic jiného než říci Ano. Spoléhám se na Pána, spoléhám se na vás a na vaše modlitby. Křesťan nikdy není sám, ani v životě, ani ve smrti, jak jsem to řekl ve včerejším kázání.

6. dubna napsal Vittorio Messori v Corriere della Sera: „Už v těchto dnech vidíme v kostelích, že se nemodlí za něho (za zesnulého Jana Pavla II.), nýbrž k němu. A to je pouze začátek, uvidíte, jak bude růst tahle úcta, jež bude doprovázet zástupy v celém světě.“ Ohniskem článku jsou slova: „Kdosi řekl, že stačilo vidět ho v prostraci, jak se

modlí, aby si uvědomil, jaká víra ho naplňovala... tento muž nepotřeboval věřit, pro něho pravdy víry se zdály být hmatatelnou zřejmostí: že se Bůh vtělil, že v Ježíši Kristu žije a zasahuje do dějin, to se zdálo u křesťana Karola Wojtyly, že to cítí, že se toho dotýká, že to zakouší“.

V neděli 24. dubna jsem otevřel televizi a zachytil ještě závěr populárního programu „Domenica in“ (volně česky: Neděle v pohodě), kde moderátorka Mara Vanierová uváděla podivuhodné události ze setkání s Janem Pavlem II. Jeden mladík z Nigérie vyprávěl, jak se uzdravil ze smrtelné leukémie. Lékaři sdělili matce, aby si ho vzala z nemocnice domů, že smrt je nevyhnutelná. Matka se však nevzdala. Přes jednu misionářku se obrátila na P. Verze, misionáře z Vicenzy, který v neuvěřitelně krátké době dokázal dostat prosbu za onoho nemocného na klekátko Jana Pavla II. Tak se totiž modlíval za naléhavé případy. A u tohoto mladíka byla jeho modlitba vyslyšena. Uzdravil se, po dvou letech mohl navštívit Řím a být přijat Svatým Otcem – dodává: „Z jeho pohledu mi bylo jasné, že na mě čekal!“

V tomtéž pořadu pak dodal P. Amorth, exorcista římské diecéze: „Já už běžně zařazuji při exorcismech při vzývání svatých prosbu k Janu Pavlu II. A jen žasnu, že je ďábel „ferrocissimo“, velmi zuřivý. A když ho donutím mluvit, vyznává důvod:

„Ten... ten nám zbořil mnohaleté dílo, překazil všechny naše plány.“

Druhou mši svatou za zesnulého papeže, tzv. „novendiales“, sloužil kardinál arcikněz basiliky sv. Petra, Francesco Marchisano. Svou homilii uvedl vzpomínkou: „Před pěti lety jsem byl operován na krkavici – přitom ukazoval jizvu na pravé straně krku. Když jsem se probudil z narkózy, nemohl jsem mluvit, chirurg prořízl hlasivky. Po návratu z nemocnice mě papež Wojtyła pozval k obědu a byl velmi pozorný. S účastí pozoroval, jak se snažím něco říci, nešlo to. Nakonec vstal, přiblížil se ke mně, pohladil

Ministrantský den

Jednou se nás pan kaplan zeptal, jestli bychom nechtěli jet do Olomouce na Ministrantský den. Mně se to zdálo být zajímavé, a tak jsem si řekl, že pojedu. Sraz byl sice brzo ráno, ale stálo to za to. Na srazu se nás sešlo asi 8, ale škoda že bez pana kaplana, který byl nemocný. Do Olomouce jsme jeli autobusem společně s kluky z Tišnova. Až jsme dojeli, šli jsme do semináře a tam jsme byli rozděleni do 3 kategorií:

1. 6-8 let
2. 9-12 let
3. 13-15 let

V každé z těchto kategorií bylo ještě 10 skupin, které měly nějakého svatého za svého patrona a jednoho bohoslovce jako vedoucího. Tak třeba já jsem byl v 2. kategorii a 4. skupině, co měla za patrona

mě po krku, po té jizvě, a říkal mi: „Neboj se, brzo se uzdravíš. Pán ti pomůže, abys zase mohl mluvit.“ Já ho silně políbil jako otce a i jeho to dojalo, proto mi řekl: „Grazie! Děkuji!“ – V basilice zavládlo posvátné ticho. Všichni ho slyšeli mluvit jasným hlasem a jejich myšlenky zalétaly ke chvíli, kdy při posledních vystoupeních Jana Pavla II v okně jeho pracovny sám nemohl mluvit ten, jehož hlas po 26 let naplňoval radostí a odvahou statisíce věřících, zvláště mladých.

„Proč tak stojíte a hledíte k nebi? Ježíš přijde zase právě tak, jak jste ho viděli, že odchází do nebe.“

Sv. Vojtěcha. Až jsme byli rozděleni do skupin, každá skupina šla do svého pokoje (1 skupina = asi 30 chlapců), kde jsme se dozvěděli něco víc o svém patronovi. Za chvíli se šlo do zdejšího kostela, kde sloužil mši Otec biskup Vojtěch Cikrle. Po mši jsme se vrátili do semináře, kde jsme různě soutěžili mezi skupinami ze své kategorie. V poledne zde byl oběd a po něm prohlídka semináře. Po prohlídce nás čekalo zase soutěžení. Asi ve 4 hodiny bylo vyhlášení, kde se vyhlášovala pouze první 3 místa v každé kategorii. Když už jsme se sbalili, že pojedeme, ztratil se nejmenší člen naší expedice - Ota Valenta. Ale žádné vzrůšo se nekonalo, Otu jsme asi za 10 minut našli, a pak jsme mohli pokojně odjet zpět do Bystrce.

Radím všem klukům co jsou i co nejsou ministranti, aby příští rok jeli s námi.

Marek Sychra

Jaká byla konference o farnosti ve Skalském dvoře?

21.-24. dubna uspořádalo biskupství brněnské v rámci letošního Roku farnosti konferenci ve Skalském dvoře nedalekéo Bystřice nad Pernštejnem. Dva ze 170 účastníků byli z naší farnosti: pan A. König a pan Zdeněk Michalec. První z nich se s námi podělil o své dojmy.

Co bylo náplní konference?

Byly to přednášky a referáty významných odborníků a osobností spojené s diskuzemi a prací v pracovních skupinách. Pro všechny byly připraveny pracovní materiály, např. velmi zajímavá *Rekolekční příručka pro Rok farnosti* vydaná biskupstvím brněnským.

Potkal jste tam někoho ze svých známých?

První setkání s některými známými nebo přáteli bylo trochu zvláštní. Poznali jsme se už za totality v zaměstnání a tehdy jsem ani nevěděl, že jsou křesťany, i když z jejich chování to trochu vyplývalo. O to srdečnější bylo toto setkání u jednoho stolu, v jiné době a jiné situaci.

Jak konkrétně konference probíhala?

Úvodním slovem konferenci zahájil otec biskup V. Cikrle. Zdůraznil vlastně určitou totožnost farností a církve, které bychom si měli být vědomi. Cílem Roku farnosti je, aby farnost byla více rodinou. Důležité je být připojeni ke Kristu.

A kdo z odborníků-laiků tam přednášel?

První přednášku s názvem *Farnost jako opora povzbuzení našeho lepšího já* přednesl PhDr. J. Zeman. Farnost představil jako nejširší bránu do církve. Je to instituce s mnoha náročnými úkoly. Na prvním místě vede k Bohu, ale má plnit také funkci sociálního zázemí. Farní vztahy hrají podle něho rozhodující roli. A v rámci těchto vztahů je důležitá ochota ke službě, angažovanost pro druhého.

Co bylo tématem druhého dne?

Druhý den přednesl hlavní přednášku P. A. Opatrný, biskupský vikář z Prahy. Nazval ji *Farnost - místo pro každého*. Zabýval se hlavně hodnocením možností, které naše farnosti v daném prostředí mají. Podle něho je dnes farnost nositelem jisté kontrakultury proti kultuře Novy a Blesku a měla by mít pestrou tvář.